

[Oluf Pedersen.]

ster var deres Forudsætning. Jeg ved ikke, om Valutaen i Dag betales med, hvad den er værd, men hvis Kroneværdien er lavere end den Kurs paa 22 Kr. 40 Øre, som sættes, skal den rigtige Pris jo før eller senere frem. Det nuværende Forhold opfattes af Landbruget som bunduretfærdigt og som stridende mod Grundloven, og det er efter min Opfattelse tillige et ganske uholdbart Forhold i det lange Løb. Derfor bør dette Bondetogets egentlige Krav, det, der i Forbindelse med Justitsministerens uransagelige Visdom gav det dets store Tilslutning, imødekommes, og der vil da blive øvet en Handling, som taaler at blive vejlet paa Rettens Vægtskaal.

Spørger man mig, om vi saa vilde være ude over Krisen, maa jeg svare nej. Vi ved alle sammen, at Krisen ikke skyldes Fejl i Naturen. Vi har jo en stor Høst, over 80 pCt. større i de senere Aar end i Aarene 1921—25. Jeg mener, at Krisen skyldes, at man har krænket alles lige Ret til Jorden, lagt Byrder paa Arbejdet og beskattet og bundet Omsætningen baade inden for Landets Grænser og mellem Landene. Der gælder, som allerede Fysiokraterne slog fast, visse evigt gyldige Love for Handel og Omsætning, og de siger, at fri Handel sikrer Velstand, Statsindgreb og Beskatning af Omsætningen modvirker Velstand. Ethvert Menneske maa have Ret til at bytte sine Varer uden Toldskatter eller anden Varefordyrelse og Prisforfalskning. Ved Told tillader man visse Mennesker at tage fra andre, man bryder med Kravet: enhver sit.

Hvis der for Politikere og deres Geringer gjaldt samme Moral som Mand og Mand imellem, vilde de Politikere, som stemmer for et Lovforslag som det her foreslaaede, miste deres borgerlige Rettigheder. Vi, der mener, at denne Moral bør gælde, kan selvsagt ikke stemme for dette Lovforslag. Man kan ikke forsvare det ved en Henviisning til, at siden vi nu har et System, som har skabt Uret, saa maa Nødretten gælde, naar Afvikling skal finde Sted. For her drejer det sig ikke om en Afvikling, men om Forøgelse af bestaaende Uret. Dette, at man har krænket Retsmoralen og øvet Uret, er Aarsag til Galaskaben. Da vor Høst er saa stor, søger man at give Selvforsyningspolitikken Skylden for Krisen, og det er der noget i. Men selv om alle Lande indtil 1931 var drevet ind i Selvforsyningspolitikken, medens vi endnu stod noget udenfor, havde vi i 1931 en Omsætning, som var meget stor. I Forhold

til 1913 var vor Eksport steget fra 1,26 til 1,65 Mill. t, altsaa med 30 pCt.

Nu siger man, at denne Eksport blev betalt lavt, og det er for saa vidt rigtigt, hvis man regner det ud i danske Kroner, fordi Pengenes Værdi over for Varer er faldet. Regner vi det ud i Varer, var Forholdet det, at vi for vor Eksport i 1931 fik 11,8 Mill. t fremmede Varer hjem mod kun 7,6 Mill. t i 1913, altsaa en Stigning paa 50 pCt. Vi fik pr. kg. 6,1 Gang saa meget for Udførselen, som vi betalte for de Varer, der blev indført, mod kun 4,6 i 1913. Men siden vi har faaet Valutacentralen, er dette forringet til 5,8 kg i 1932, 5,4 kg i 1933 og, efter hvad Statistisk Departement har oplyst over for mig, kun 4,8 kg i 1934 for hvert kg, vi sender ud. Det vil sige, at Forholdet mellem Priserne paa vore Varer og paa de indførte i Aaret 1931 var saa gunstigt som ingen Sinde før, men at dette Forhold, siden vi fik Valutacentralen og gik ind som et førende Land i Selvforsyningspolitikken, er forringet i vor Disfavør. Dette skaber i Dag en abnorm Valutasituation, som nærmer sig et Sammenbrud. Regeringen og Rigsdagen har optraadt som Landets Fjender og modvirket Tilførslerne udefra, paa samme Maade som de krigsførende Magter gjorde det over for Fjenden i Krigens Tid.

Baggrunden for denne Politik er den velkendte Ændring af Pengenes Værdi over for Varerne, saavel Eksport som Import er halveret i Pris, vor Valutacentral i Forbindelse med Told, Skatter og Renter medvirker til Opretholdelse af de to Pristal, et for Eksport og Import og et for Leveomkostningerne. Det var disse to forskellige Pristal, Bondetoget vendte sig imod, men som dette Forslag vil øge Afstanden imellem. Det har hidtil været her, Politikerne har sat ind, og derfor har vi faaet det kummerlige Resultat af den hidtil gennemførte Kriselovgivning, som vi har faaet.

Jeg gør i denne Forbindelse opmærksom paa, at i den Periode, hvor Priserne paa Eksport og Import er halveret, forblev Skatterne uforandret, og Told, Renter og Husleje steg. Hvis vi regner Skatter, Renter, Told og Husleje om i Vareværdi, er de paa det nærmeste blevet tredoblet under Krisen. Er der virkelig nogen i denne Sal, som tror, at vi kan komme ud af Krisen, hvis dette Forhold ikke ændres? Tænk blot paa, at Skatter, Renter, Told og Husleje sluger ca. 1 800 Mill. Kr. aarlig, og selv om en Del kommer tilbage som Understøttelser eller som Betaling for Modydelser, bliver der dog ca. Halvdelen tilbage eller ca. 900 Mill.